

מסכת מועד קטן זט יב:

- **אבי** - הלכות מועד כהלוות שבת, יש מהם פטור אבל אסור (אין זופתין....), ויש מהם מותר לכתילה (זופתין...).

- **רב הונא**

חיו לו פעילים שקצרו את קוצר שדהו בחול המועד, משום שהיה דבר האבד.

טוחניין קמח במועד **לצורך המועד, ושלא לצורך המועד אסור**,
ואם היה דבר האבוד, מותרת במועד אפילו **בשלא לצורך המועד**,
בז"א בתלושין מן הקrukע, אבל **במחובר** לקrukע, אפילו **כolio אבוד, אסור**,
ואם אין לו מה **יאכל, קוצר ומעמר... וטוחן, ובלבד שלא ידוש בפרות**,
ורב הונא **יש לו מה יאכל, וא"כ קשה** אםאי קצרו את קוצר שדהו?

• **תירוץ של רב הונא** - **ברייתא זו דעת יחידאה**, שזו ר' יוסי, ולא סבירא ליה כוותיה,
דתניא כלל אמר רשב"ג משום ר' יוסי, דבר התלוש מן הקrukע, אפילו מקצתו אבוד, מותר,
ומוחובר לקrukע, אפילו **כolio אבוד, אסור**.

• **קושית הגם'** - אם ברייתא של טוחניין קmach ר' יוסי, ידוש נמי בפרות, דהא שניינו לר' יוסי שאינו צריך שניין?
• **תירוץ הגם'** - אה"נ הטעם שלא לדוש אינו משום שניין, דהא הרבה פעמים אין דשין בפרות, ואין זה שניין, אלא
הטעם שלא לדוש בפרות כדי שלא יעשה את המלאכה בפירושם כל כך, ולכן שפיר אני ברייתא זו כר' יוסי.

• **תנו רבנן**

ואם טחן והותיר, הרי זה מותר.	ושלא לצורך המועד, אסור ,	טוחניין במועד לצורך המועד,
ואם קצץ והותיר, הרי זה מותר.	ושלא לצורך המועד, אסור ,	קוצצין עצים במועד לצורך המועד,
ואם טילין והותיר, הרי זה מותר, ובלבך שלא יערים.	ושלא לצורך המועד, אסור ,	טילין שכר במועד לצורך המועד,

• **ורמינחו**

אחד שכר תמרים ואחד שכר שעורים, ו אונ"פ שיש לו ישן, עירים ושוטה מן החדש.	ושלא לצורך המועד, אסור ,	טילין שכר במועד לצורך המועד,
---	---------------------------------	--

- **תירוץ הגם'** - **תנאי היא דתניא**, אין מערימין בכך (ברייתא ראשונה), ר' יוסי בר יהודה אומר, מערימין (ברייתא שנייה).

מסכת מועד קטן זט יב:

- רב היו לו פועלים שקצרו את קציר שדהו בחול המועד.
 - שמע **שמעאל** ואיקפֶד, ולא משומ שסביר כדעת יהדותה (ר' יוסי), ואstor במחובר אע"פ שהו זכר האבד,
 - שבאמת היה קציר חטים, ולא יהא הפסד אם ימתין לאחר המועד, והטעם **עשה רב כון**, משומ שאין לו מה יאכל.
 - והטעם **שהקפיד שמעאל**, משומ
 - 1. שלא ידע דבר אין לו מה יאכל.
 - 2. אדם חשוב שאינו.
-

- **רבי יהודה נשיאה** יצא בשבת לחצר בטבעת שגופה עשוי מתכת וחותמה מעץ אלמוג (מין אرز), ושתה מים שחמם אינו יהודי. שמע **רב אמי**, ואיקפֶד.

- **רב יוסף** - מי טעונה איקפֶד **רב אמי**?

אי משומ הטבעת, הא תנאי השירין והנזימים והטעבות הרין ככל הכלים הניטלין בחצר,
ואي משומ דעתה מים שחמם אינו יהודי, הא אמר רב שמואל בר יצחק אמר רב, כל שנאכל כמות
שהוא חי, אין בו משומ בישולי נקרים?

- **תירוץ הגם** - אדם חשוב שאינו, שיש לו להחמיר על עצמו יותר.
-

- **רב חננאל אמר רב** - מותר לאדם לקוץך דקל במועד, אע"פ שאינו צריך אלא לנסתורת שלו.
- **אבי** - קלל את כל מי שיורה כן.

- **רבashi** - היו לו עיר של עצים, והלך לקוץ עצים בחוותם, שהיה צריך לנסתורת שלהם, וכרב חננאל אמר רב.
- **אל רב שילא משלנייא לרבashi**, שאין להתייר כיון שקלל רב את כל מי שמורה כן?

- **השיב רבashi** שאינו סובב כמותו, וכשהתחיל רבashi לקוץ את העצים, נשמט הגרזן ומעט חתק את שוקו, שבקיה וחזר ובא לבתו.
-

• **רב יהודה התיר... בחול המועד**

ראוי לכנות בו אוכל הנצרך למועד.	לעקר גבעולי פשוט
ראוי לעשות ממנו שכר למועד.	ולחתוך בשות מהקרקע
אע"פ שרבען לחים ואיינט רואיים למועד, יש מהם גרעינים כמוסים ויבשים שיכול להוציאו מהם שמן לצורך המועד.	ולעקר צמחי שימושין

מסכת מועד קטן ז' יב:

- היה לרב ינאי פרדס שהגיע זמן קטיפתו בחול המועד, וכיון שהיה דבר האבד ולא יכול מלאכתו למועד, קטף את פירות הפרדס.

- לשנה הבאה השהו כולם בכוונה את קטיף פרדסיהם לחול המועד, ואע"פ שבאמת אסור לכוון מלאכתו למועד.
 - כיון שראה שבא לידי תקלת הפקיר רבי ינאי את פירות פרדסו לעניים בשנה ההיא, ולא רצה ליהנות מהם.
-

משנה

מכניס אדם פירותיו מפני הגנבים,
ושולח פשתנו מן המשרה בשליל שלא תאבד,
ובלבך שלא יכוון את מלאכתו למועד,
וכולן אם כוונו מלאכתן למועד, יאבדו.

גמרא

- תנא ובלבך שיכניסם את הפירות **בצנעא** לתוכו ביתו כדי שלא ילמדו ממעשו להתרтир במקום שאין דבר האבד.
- רב יוסף היו קורות עצ גדולות וכבדות שייהיו נפסדים אם נשארו בחוץ"מ, והכניסם לביתו בחוץ"מ ביום.
- **אל אבוי** - והתניא ובלבך שיכניסם **בצנעא** לתוכו ביתו?
- **אל מאחר** שצריכים אנשים רבים כדי להכניסם (וקולם נשמע בלילה יותר מביום), ועוד צריכים לפידים של אש להאיר לפני הנושאים, אין מעלה ליקח בלילה יותר מביום.